

Arrest

nr. 214 285 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. GRUYTERS en T. RASKIN
Guldensporenlaan 2
3540 HERK-DE-STAD

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Duitse nationaliteit te zijn, op 20 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 maart 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 april 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het tussenarrest nr. 210 499 van 4 oktober 2018

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. RASKIN, die loco advocaat B. GRUYTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 maart 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: E. M. A., I.

geboortedatum:03.02.1990

geboorteplaats:Bonn

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen[^], tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning en/of een huwelijksaangifte werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene hier verblijft bij haar Belgische partner en minderjarig kind geeft haar evenmin automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EYRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Over de ontvankelijkheid

Wat betreft de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens laattijdigheid van het verzoekschrift verwijst de Raad naar arrest nr. 210 499 van 4 oktober 2018, waar de Raad als volgt besliste:

“De verzoekende partij merkt betreffende de laattijdigheid van het beroep op dat uit de bijgevoegde stukken blijkt dat de beslissing betekend werd op 26 maart 2018. Deze datum gaf zij ook in haar verzoekschrift aan als datum van kennisgeving. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat uit de bijgevoegde stukken aan het verzoek tot horen evenals uit de stukken neergelegd ter terechtzitting blijkt dat de gemeente in een elektronisch schrijven van 18 juni 2018 het volgende aangeeft: “Datum ontvangst bevel: 05.03.2018”, “Datum ondertekening ambtenaar: 06.03.2018”, “Datum betekening politie: 26.03.2018” en in een elektronisch schrijven van 9 april 2018 het volgende wordt vermeld: “Datum betekening 26.03.2018”. De verzoekende partij voegt eveneens een briefwisseling van 6 maart 2018 toe waarin uitdrukkelijk als datum van betekening 26 maart 2018 wordt vermeld. Hoewel uit de betekende versie van de bestreden beslissing die zich bevindt in het administratief dossier en die werd toegevoegd aan het verzoekschrift, blijkt dat een schepen van de gemeente deze heeft ondertekend op 6 maart 2018, merkt de Raad evenwel op dat bij de ondertekening door de verzoekende partij geen enkele datum wordt vermeld. Gelet op de onzekerheid inzake een effectieve kennisgeving op 6 maart 2018 en gelet op de meerdere bevestigingen van de gemeente dat de betekening aan de verzoekende partij evenwel plaatsvond op 26 maart 2018, zodat niet uitgesloten is dat de verzoekende partij de bestreden beslissing pas op 26 maart 2018 heeft ondertekend, is de Raad van oordeel dat er in casu geen toepassing kan gemaakt worden van de in artikel 39/57, § 1,

eerste lid van de vreemdelingenwet vervatte strikte ontvankelijkheidsvereiste. De Raad verlaat dan ook het standpunt van de beschikking en heropent de debatten. Door zich met betrekking tot de laattijdigheid ter terechtzitting te gedragen naar de wijsheid kan de verwerende partij geen afbreuk doen aan het voorgaande.”

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 12 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), en van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (hierna: het BUPO);

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“Eerste middel: schending van art. 12 EVRM en art. 23 van het internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

Het huwelijk is een fundamenteel recht dat namelijk door art. 12 EVRM en art. 23 van het verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten gegarandeerd wordt.

Ondanks het feit dat verzoekster op 08/01/18 een aangifte van huwelijk heeft gedaan, neemt verwerende partij op 05/03/18 de beslissing opdat verzoekster binnen de 7 dagen na de kennisgeving het grondgebied dient te verlaten.

Dat uit de bestreden beslissing duidelijk naar voren komt dat verwerende partij kennis had van de aangifte van huwelijk.

Door aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, waarbij zij binnen de 7 dagen het grondgebied dient te verlaten, worden de meest elementaire grondrechten van verzoekster geschonden.

Immers het recht op huwelijk wordt aan verzoekster ontzegd.

Door haar verwijdering kan verzoekster niet in het huwelijk treden waardoor haar grondrechten worden geschonden.

3.1.2. De verzoekende partij betoogt dat het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich meebrengt dat zij haar aangevraagd huwelijk niet zal kunnen voltrekken, terwijl het recht om te huwen is ingeschreven in artikel 12 van het EVRM en artikel 23 van het BUPO.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten mag geven aan de vreemdeling die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België. De verzoekende partij betwist niet dat zij niet over een geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument beschikt. De bestreden beslissing houdt een rechtmatige toepassing in van de vreemdelingenwet. Noch de uitdrukkelijke wens om te huwen, noch een effectief huwelijk, stelt de verzoekende partij vrij van de verplichting om te beschikken over geldige binnenkomstdocumenten (RvS 29 januari 1999, nr. 78.459). Het bestreden bevel houdt bovendien geen verbod om te huwen in. De verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf, en vestiging in het Rijk te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485; RvS 20 december 2006, nr. 166.189). Hoe dan ook kan de verzoekende partij niet voorhouden dat het bevel om het grondgebied te verlaten afbreuk doet aan haar recht om te huwen. De Raad wijst op de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de dienst vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf. Hieruit blijkt dat er bescherming bestaat tegen een gedwongen verwijdering vanaf de datum van het ontvangstbewijs van de huwelijksaanvraag tot dat er een beslissing is.

Artikel 12 van het EVRM en artikel 23 van het BUPO houden bovendien een recht in om te huwen, maar niet op een plaats naar keuze. Enkel wanneer de huwelijksplannen concreet en ernstig zijn en niet redelijkerwijze kan worden gevraagd om het huwelijk elders te sluiten, kan een verwijdering in strijd zijn met artikel 12 van het EVRM (Commissie Mensenrechten, 12 juli 1976, nr. 7175/75, *X v. Federale Republiek Duitsland* (onontvankelijkheids-beslissing)). De verzoekende partij toont niet aan en het blijkt ook niet dat zij niet kan huwen in Marokko.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“Tweede middel: schending van art. 8 EVRM

Verzoekster woont samen met haar partner, de Heer K. P. en diens zoon.

De bestreden beslissing vormt een inbreuk op art. 8 EVRM, hetgeen stelt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Zoals hoger uiteen gezet, hebben verzoekster en de Heer P. reeds een relatie sedert januari 2016.

Ondertussen vormt verzoekster een gezin met de Heer P. en diens 13-jarige zoon.

Op 08/01/18 hebben partijen een huwelijksaangifte gedaan.

De bestreden beslissing, die de verwijdering van verzoekster met zich brengt, houdt duidelijk een aantasting in van het gezinsleven van verzoekster.

Opdat een dergelijke aantasting aanvaardbaar zou zijn, moeten een aantal voorwaarden vervuld zijn.

Verwerende partij blijft in gebreke in de bestreden beslissing deze voorwaarden uiteen te zetten.

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij stelt dat zij met de heer P. reeds een relatie heeft sedert januari 2016. Ondertussen vormt zij volgens haar een gezin met de Heer P. en diens 13-jarige zoon. Op 8 januari 2018 hebben zij een huwelijksaangifte gedaan. Dit wordt door de verwerende partij niet betwist, en deze gegevens vinden steun in het administratief dossier. De Raad acht het dan ook aannemelijk dat de verzoekende partij over een gezinsleven in België beschikt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Aangezien de verzoekende partij nooit tot verblijf werd gemachtigd betreft het in casu een eerste toegang en is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij beperkt zich in haar tweede middel tot het betoog dat, opdat een aantasting van haar gezinsleven aanvaardbaar zou zijn, een aantal voorwaarden moeten vervuld zijn, maar dat de verwerende partij in gebreke blijft in de bestreden beslissing deze voorwaarden uiteen te zetten. Zij toont echter helemaal niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met de personen met wie zij stelt een gezin te vormen in haar land van herkomst te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar gezin kan samenleven. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat de verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Een schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, en van het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar derde middel als volgt toe:

“Derde middel: schending van het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel

De Omzendbrief betreffende de gegevensuitwisseling tussen ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf dd. 17/09/2013 stelt het volgende:

“2. Opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten :

Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (" BGV ") betekend werd, een ontvangstbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn

gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit " BGV", en dit tot : - de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning; - het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek; - de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning."

Ondanks het feit dat verwerende partij op de hoogte was van de huwelijksaangifte dd. 08/01/18 ging verwerende partij toch over tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu is er dan ook duidelijk sprake van een schending van zowel het redelijkheids- als het proportionaliteitsbeginsel.

Immers verwerende partij levert een beslissing af dewelke niet uitvoerbaar is.

Gezien de huwelijksaangifte is deze beslissing zowel onredelijke als disproportioneel.

Immers de enige betrachting van verwerende partij bestaat er duidelijk in verzoekster te verhinderen in het huwelijk te treden, hetgeen nu een fundamenteel recht is in hare hoofde.

De bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 7 dagen na de Kennisgeving dd. 05/03/18, dient dan ook geschorst en vernietigd te worden."

3.3.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De Omzendbrief van 17 september 2013 bepaalt onder meer het volgende:

"2. Opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten : Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (" BGV ") betekend werd, een ontvangstbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit " BGV ", en dit tot :

- de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning

- het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek;

- de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning."

Deze bepaling handelt duidelijk over de gedwongen tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten. In casu is er helemaal geen sprake van de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten. De Omzendbrief bevat geen enkele bepaling die de gemachtigde verbiedt een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven in de gegeven omstandigheden. Minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit wel het geval is. Dit onderdeel mist feitelijke grondslag en is daarom niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing gezien de huwelijksaangifte zowel onredelijk als disproportioneel is en dat de enige betrachting van de verwerende partij er volgens haar in bestaat de verzoekende partij te verhinderen in het huwelijk te treden.

Uit de bespreking van het eerste middel is echter gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing haar weerhoudt van te huwen met haar partner. Daaruit is eveneens gebleken dat het niet kennelijk onredelijk is de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven op grond van artikel 7, eerste alinea, 1° van de vreemdelingenwet in de gegeven omstandigheden.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het derde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU